Ακυβέρνητη κοινωνία (Πρωτ. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 26 Οκτωβρίου, 2006

Ζούμε σε μια εποχή που τίποτε πια δεν μπορεί να μας ξαφνιάση· κανένα σκάνδαλο, καμμιά ανατρεπτική πρόοδος της επιστήμης, καμμιά αιρετική δοξασία, καμμιά βλάσφημη καλλιτεχνική εκκεντρικότητα. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν μπορούμε πλέον να το αντιμετωπίσουμε σαν κάτι το νέο. Όλα τα έχουμε συνηθίσει. Η συχνή επανάληψή τους και προπαντός η δημοσιογραφική τους εκμετάλλευση, τα έχουν κάνει να χάσουν το «πλεονέκτημα» της πρόκλησης.

Αυτή η αντιμετώπιση των πραγμάτων θα μπορούσε να ήταν αποτέλεσμα ψυχολογικής και πνευματικής ωριμότητας, η, ακόμη, φυγής από κάθε ενδιαφέρον για τα ανθρώπινα πράγματα, λόγω του ότι έχουμε αιχμαλωτισθή σ' ένα ανώτερο νόημα για την ζωή μας. Όμως δεν ισχύει τίποτε από όλα αυτά. Η κατάσταση αυτή είναι μια παθητική κατάσταση· μια αδράνεια των ψυχικών και πνευματικών αντανακλαστικών λόγω κορεσμού από αναφομοίωτες πληροφορίες, που μιλούν για αλλεπάλληλα τραγικά και προκλητικά γεγονότα. Με λίγα λόγια τίποτε πλέον δεν το θεωρούμε απίθανο. Κι αυτό γιατί έχουμε πειστεί ότι πνευματικά είμαστε μια ανερμάτιστη ακυβέρνητη κοινωνία, που διαρκώς θεσπίζει νόμους για να διασφαλίση ακόμη καλύτερα την ακυβερνησία της.
Δεν είναι ελληνικό το φαινόμενο. Είναι τυπικά δυτικοευρωπαϊκό. Είναι του κόσμου που έχασε την καρδιά και περιορίστηκε στη λογική· που άφησε την φυσικότητα της ζωής και δουλώθηκε στην τεχνική· που έχασε τον Θεό και φυλακίστηκε στις ιδεολογίες της φιλαυτίας, στο κυνήγι του μέγιστου κέρδους, στην επιδίωξη της υλικής ευδαιμονίας.
Εμείς ως λαός με ισχυρή πνευματική παράδοση έχουμε ακόμη κάποιες αντιστάσεις. Όμως καταπίνουμε γουλιά-γουλιά την δυτικοευρωπαϊκή νοοτροπία και την αφομοιώνουμε αθόρυβα.

Αγνοείστε τους θορυβώδεις

Ένα σύγχρονο εκκλησιαστικό μήνυμα, γεμάτο αγάπη για όλο τον κόσμο, μπορεί να είναι ένας λόγος του **αγίου Μαξίμου**, λίγο διαφοροποιημένος ως προς την διατύπωση:
Για να αγαπήσετε τον άνθρωπο αδιαφορείστε για όλα τα ανθρώπινα. Αδιαφορείστε για τις περιττές διενέξεις των πολιτικών και των δημοσιογράφων, για τις προκλήσεις των αθέων και τις παρεξηγήσεις Παπικών και Μουσουλμάνων. Αγνοείστε αυτούς που θορυβούν για να τους προσέξετε. Και στραφείτε σε ο,τι ήρεμο και ανατρεπτικό της ταραχής του κακού. Προ παντός στραφείτε στον εαυτό σας, για

να βρείτε τον Θεό και τον αδελφό σας.
Από τον ταραγμένο κόσμο κρατείστε μόνο την αγωνία των προσφύγων, την θέα των σκοτωμένων από τις σοφές βόμβες των μεγάλων, τα σκελετωμένα σώματα παιδιών και γερόντων, που λιμοκτονούν, χωρίς όμως να οργισθείτε ατελέσφορα εναντίον κανενός. Μονάχα, αν μπορείτε, πονέστε δημιουργικά για το κακό που κατατρώει την φύση μας, το κακό που κατατρώει πιο πολύ αυτούς που το ενεργούν με οποιαδήποτε προσχήματα.
Με αυτήν την εικόνα συνδέστε την βυζαντινή εικόνα του προσευχόμενου ερημίτη, που μέσα από το σπήλαιό του στρέφει το πρόσωπό του, γεμάτο πόνο και ελπίδα, στον Χριστό, οποίος τον ευλογεί από το πάνω δεξιό άκρο της εικόνας.
Αναπνέοντας μέσα σ’ αυτήν την ατμόσφαιρα θα είστε ένας πνευματικός δυναμίτης στα θεμέλια της κοινωνίας, που δεν γνωρίζει την αληθινή ζωή.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση", Σεπτέμβριος 2006)